

have Synsmænd tilkaldte paa Stedet, og saa oven i Købet bag efter, naar han har taget Sandet, igen have Synsmænd tilkaldte, for at de kunne se, om han har taget det paa den Maade, han skulde. Jeg er ikke sikker paa, hvorledes Domstolene ville tage det, thi der staa i § 9 henvist til § 1 i Slutningen, og ved Slutningen af en Paragraf plejer man i Lovsproget at forstaa det sidste Punktum i en Paragraf. Men den Forstaaelse, jeg her har nævnt, er vel ikke Meningen, og det fremgaar ogsaa af Ordførerens Udtalelser, men Meningen er, at naar han til Sikring af Kysten vil tage af det Areal, som er kommet ind under Forbudet, saa skal han tilkalde Synsmændene, og denne Forretning baade før og efter, at han foretager Arbejdet, vil koste ham mindst 12 Kr. og desuden skal han tilvejebringe en Plan. Er det ikke temmelig haardt for den, som vil værne om sin Kyst? Naar der i Isvintre, f. Eks. ved Limfjorden, hvor jeg bedst kender Forholdene, rives et Hul af Isen paa Strandbredden, der kan fyldes med nogle faa Læs Sand, saa skal den paagældende Lodsejer for at faa Lov til at udbedre denne Skade betale 12 Kr. til Synsmænd. Saaledes er det ikke efter den nugældende Lov, og jeg mener, at det er i Kystsikringsens Interesse, at en Lodsejer uden videre som hidtil kan gaa hen og foretage et Udbedringsarbejde. Naar han skal betale 12 Kr. og desuden have en Del Ulejlighed, hvad han i mange Tilfælde vil faa, vil han ofte vægre sig ved at udføre Arbejdet. Jeg er heller ikke tilfreds med det Forslag i § 4 om, at det skal overlades til Synsmændene at bestemme, om Mærkerne skulle anbringes ved den ydre eller den indre Grænse for Forbudsomraadet, da Mærkerne ifølge Marineministerens Meddelelse, som er trykt i Betænkningen, naar det er Bøjer eller Pæle eller lignende ude i Vandet, i Isvintre ville blive raserede. Desuagtet bestemmes det i Straffeparagraffen, § 12, at hvis han ikke holder sine Mærker forsvarlig vedlige, saa straffes han med en Bøde af indtil 300 Kr., naar det er tredje Gang, det sker. Altsaa, naar Mærkerne raseres i tre Isvintre, skal han ifalde en Bøde af 300 Kr. Det anser jeg ogsaa for at være uforsvarligt. Jeg anser det heller ikke for rigtigt, at Landbrugsministeren i Forslaget indsættes som sidste Instans. Det er en Forandring fra, hvad der gælder i de fleste Forhold, hvor man har Appel til Landvæsenskommissionen. Jeg tror ikke, at det er heldigt, at en Landvæsenskommissions Kendelse i det her

foreliggende Tilfælde skal kunne appelleres til Landbrugsministeren. Der er ogsaa en anden Ting, som forekommer mig meget uheldig, nemlig at man ogsaa vil have ham skudt ind i § 6, thi den Mand, der har faaet nedlagt Forbud, ved da slet ikke, hvorledes han er stillet, idet dette Forbud meget snart kan blive underkendt. Han er underkastet den største Vilkaarlighed, og Vilkaarligheden ligger deri, at naar han har faaet nedlagt Forbud og maaske har haft Synsmænd og derefter Landvæsenskommission, hvad der koster ikke ubetydeligt, saa siger § 6, at han endda, naar 5 Aar ere forløbne, efter at Sagen sidst er bleven afgjort, kan forlange Synsmænd tilkaldte, og saa kan mulig Forbudet blive omstødt. Man siger da endvidere, at Landbrugsministeren, naar der er særlige Omstændigheder til Stede, efter en kortere Tids Forløb kan forlange Spørgsmaalet optaget paa ny, saaledes at den vedkommende Lodsejer kan risikere et halvt Aar efter at faa det Forbud, som han har faaet nedlagt, underkendt. Det tror jeg, selv hvor der er særlige Omstændigheder til Stede, er noget haardt over for den, der har faaet Forbudet nedlagt. Og naar Forbudet er ophævet, er man ikke bange for at gaa Lodsejerne endnu nærmere, idet han paa sin Bekostning skal sørge for, at det bliver bekendtgjort og at Mærkerne blive tagne bort med videre. I dette som i andre Forhold har man ikke været skaansom, og hvis Lovforslaget affattes, som det nu foreligger, stemmer jeg mod det.

Svendsen: Efter den sidste ærede Talers Udtalelser kan jeg for saa vidt fatte mig meget kort, som jeg i det meste er enig med ham. Ogsaa jeg finder, at det er en fuldstændig misvisende Titel, Lovforslaget har, naar det kaldes: Forslag til Lov om Kystsikring. Ikke paa et eneste Punkt kan det siges særlig at begunstige en Sikring af Kysten, det synes tværtimod at lægge saa mange Hindringer som muligt i Vejen for, at Lodsejerne kunne faa deres Kyststrækning sikret. Jeg mener derfor, at Forslaget burde have haft til Titel: Forslag til Lov om Sikring af Retten til at fiske og optage Materialer ud for Kysten af dem, der drive denne Forretning. Det vilde bedre ramme Meningen med Forslaget; thi naar en Lodsejer finder, at man ved at borttage de forskellige Materialer ud for hans Ejendom undergraver Kyststrækningen og sætter hans Ejendom i Fare, er der lagt ham alle mulige Hindringer i Vejen for at faa det forhindret.